

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ἑδ. Ἑρμοῦ—264

ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ. Οἱ εἰδωλολάτραι θλίβονται ἀνένδελπίδος. Τὸ πρόσωπον παρ' αὐτοῖς ἦν ὡς κλονισθεῖσα στήλη, ὡς πλοῖον ναυαγῆσαν, ὡς λύρα κατακειμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ κεκομμένας χορδὰς, πᾶσαν αὐτῆς τὴν μουσικὴν ἀπολέσασα, ὡς πιεσθὲν ἄνθος μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς εὐωδίας. Τοιαύτη ἐστὶν ἡ ἐκφρασις τῶν ἀπελπίδων ἀπίστων. Ἡ σκέψις ὅτι ὁ θάνατος ἦτον ἡ πύλη τῆς ζωῆς οὐδόλως ἤρχετο νὰ φαιδρύνῃ τοὺς ἀπερχομένους καὶ νὰ φωτίσῃ τὸν τάφον. Τὸ ἀληθές ὅτι ὁ τάφος ἦν ἡ γῆ καὶ τὸ σῶμα ὁ σπόρος ὁ διὰ τῆς ἰδίας τοῦ Θεοῦ χειρὸς σπάρεις, ὁ μέλλων ν' ἀνακαλέσῃ πᾶσαν τὴν κεκομμένην ζωὴν· ὅτι ὁ ἀγὼν δὲν ἀπωλέσθη, ἀλλ' ἐκερδήθη ὀλίγον ἐνωρίτερον· ὅτι ἡ στήλη δὲν κατεστράφη ἀλλὰ μετεκομίσθη εἰς ἕτερον οἰκοδόμημα· ὅτι ἡ λύρα δὲν ἐθραύσθη, οὐδὲ ἡ μουσικὴ τῆς ἡφανίσθη, ἀλλ' ἐδόθη εἰς καλλίτερον μουσικόν, ὅστις διὰ λεπτοτέρας ψαύσεως καὶ οὐρανωτέρας δεξιότητος δέλει ἐκφέρει πᾶσαν τὴν ἐν αὐτῇ κρυπτομένην πλουσίαν μουσικὴν, τὴν ὅποιαν ὁ ἄνθρωπος δὲν δὲ ἐξετίμα καὶ τὴν ὅποιαν ἡ γῆ δὲ κατέστρεψε. Τοιαῦται σκέψεις δὲν εἶχον θέσιν ἐν τῇ θεολογίᾳ των, οὐδὲ κἂν ἐν αὐτοῖς τοῖς ὀνείροις αὐτῶν· διὸ καὶ ἐθλίβοντο ὡς οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα.

Ἀλλὰ διὰ τὸν πιστὸν—ὅ,τι φαίνεται ἡμῖν ἡ καταστροφὴ πάσης καρποφορίας εἶναι ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ πατρότης. Τὸ φαινόμενον ὡς καταστρέφον πάντα βλαστὸν, μαραῖνον πᾶσαν καλλονὴν, διασκορπίζον πᾶσαν γλυκύτητα καὶ ἀμαυροῦν πᾶσας τὰς δυνάμεις τῆς ἀναπαραγωγῆς εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο δι' οὗ αὗται πράγονται, ἐκ τῆς ἀδρανείας καὶ ἀπραξίας, ὅπως ποιῶσι τὴν ἐργασίαν των ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὅπως ἐκπληρῶσι τὸν σκοπὸν τῆς υπάρξεώς των. Ὁ θάνατος ὅστις καθ' ἑαυτὸν εἶναι κακὸν καὶ τιμωρία, εἶναι προσέτι καὶ τὸ ὄργανον τοῦ Θεοῦ δι' οὗ ἀνοίγει τὰς φυλακὰς, καὶ χαλαροῖ τὰς ἀλύσεις, καὶ ἀπελευθεροῖ τὰ ἐντελῆ ὄντα. Διὰ τοῦ σκότους ἀφικνούμεθα εἰς τὸ φῶς· διὰ τῆς πτώσεως ἐγειρόμεθα· βαίνοντες εἰς τὰ βάθη τῆς κοιλάδος,

εὐρίσκομεν τὴν ὁδὸν ἡμῶν εἰς τὰ ὄρη τῆς ἀθανασίας. Διὰ τοῦ χειμῶνος ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἀνοιξιν, θνήσκοντες, ζῶμεν, καὶ ζῶμεν διὰ παντός, διότι ὁ διὰ τοῦ θανάτου ἐπιτυγχανόμενος βίος ἐστὶ κατὰ τὸ ἡμῖς ἀσφαλής· ὁ βίος ὁ διαρκὴς, εἶναι ὁ ἀληθὺς ἀθάνατος καὶ αἰώνιος καὶ ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τοῦ θανάτου. Ἡ ζωὴ τῆς ἀναστάσεως εἶναι ἡ ἀληθεστέρα καὶ ἡ ὑψηλότερα τοῦ βίου μορφή, ἡ ἀσφαλεστέρα καὶ ἡ ἐνδοξότερα ἀθανασία, οὐδόλως ἀνατρεπομένη οὐδὲ πίπτουσα.

Αὕτη ἐστὶν ἡ χάρις, λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἡ φανερωθεῖσα νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου. (Α'. Τιμ. α', 10).

Η ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ ΒΛΑΒΗ

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κυρίου Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ].

«Ἐργάζεσθε, ὦ τέκνα μου· ἡ σπουδὴ μᾶς παρηγορεῖ ἐν ταῖς συμφοραῖς ἡμῶν καὶ πολλάκις μᾶς βοηθεῖ εἰς τὸ ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτῶν. Ἡ μὲν ἡδονὴ ταχέως παρέρχεται καὶ ἐνίοτε ἀφίνει ὅπισθεν αὐτῆς μεταμέλειαν· ἀλλ' ἡ σπουδὴ εἶναι ἡ μήτηρ πολλῶν ἀρετῶν, ὡς ἡ ἀργία εἶναι μήτηρ πολλῶν κακιῶν.»

Τοιαῦτά τινα ἔλεγε πολλάκις ὁ Μαρκήσιος Κουλάγγης πρὸς τὴν μονογενῆ θυγατέρα αὐτοῦ Ἀλίνην, μόλις ἄγουσαν τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἀλλὰ, δυστυχῶς, τὸ κοράσιον τοῦτο δὲν ὠφελήθη ἐκ τῶν συμβουλῶν τοῦ πατρός της. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τύχη εἶχεν ἐπιδαψιλεύσει εἰς αὐτήν, ὅσα ἀγαθὰ ἐπεθύμει, δὲν ἐγνώριζε τί εἶναι ἡ δυστυχία· διὸ οὐδὲν πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῆς ἐπραττεν.

Ὁ Κύριος Κουλάγγης ἦτο κατὰ τινα πρῶτον ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἥτις παρεσκευάζετο ὅπως ἐξέλθῃ εἰς τὸν συνήθη περιπάτον της·